

Posudek oponenta bakalářské práce

Tomáš Bazala, Proměny evropského válečnictví v pozdním středověku na příkladu Chebska, FHS UK, Praha 2011, 57 s.

Práce Tomáše Bazaly sestává v etn úvodu a závěru z osmi kapitol, seznamu použitých pramenů a literatury a příloh. Samostatný výzkum je soustředěn v podstatě pouze v sedmé kapitole šChebská selská hotovost z roku 1395 (s. 30 a 37). Předem musím bohužel konstatovat, že řádnou ze jmenovaných částí nelze přijmout bez větší či méně závažných výhrad v důsledku pochybením obsahovým i formálním.

Téma práce si autor v úvodu vymezil následujícími způsoby: ŠJak tedy vypadalo české vojsko? Jaká výstroj a výzbroj je představovala? Kde se brali členové takového vojska? Kdo to byl řádný? V čem spočívala jejich úspěšnost? Kde se vzal voják, který by se dal nazvat profesionálem, a co ho vedlo k nasazení do boje? Co to znamenalo být řádným členem v pozdním středověku? ŠCílem práce je tedy pokusit se vytvořit dobový obraz středověkého bojovníka a na základě informací dostupných z pramenů tento obraz srovnat s bojovníkem selské hotovosti. Byl takový bojovník běžným úkazem té doby? (s. 5). Autorem představená sada otázek je velmi široká a odkazuje k ambici zkombinovat například ústupy sociálních a hospodářských dějin a dějin každodennosti, což však v práci nakonec chybí. Při pohledu na podkapitulu 2.3 šPoužití metody (s. 8) je naprosto zřejmé, že při řešení stanovených problémů autor spoléhal především na poznatky nashrané ze sekundární literatury (pod hlavičkou komparace!). Na samotný pramen (Soupis selské hotovosti chebského kraje z roku 1395 v edici Karla Siegla) se rozhodl uplatnit metodu sondy (!): ŠTouto metodou jsem získal údaje o počtech mužů v selské hotovosti, o jejich rozložení v rámci celé chebské oblasti a hlavně pak o jejich vybavení v konkrétním případě. (s. 8).

Z obsahového hlediska mám k předložené práci několik zásadních připomínek. Na prvním místě je otázka vlastního badatelského přínosu, který je bohužel mizivý. Naprostá většina textu je pouze nepřímým kritickým shrnutím dosavadních poznatků z vybrané sekundární literatury, což se týká i kritického zpracování samotného pramene o autor se zde téměř výhradně opírá o studii Jana Durdíka z roku 1966 a jeho kritiku Sieglovy edice (viz kapitola 7), přičemž je v tomto ohledu i to, že v podkapitole 2.1 šHodnocení pramenů autor nesledoval strukturu pramene a dokonce se ani nepokusil zvěřit jeho informační hodnotu s ohledem na stanovené badatelské problémy. Většina v úvodu stanovených otázek zůstala bez odpovědi a hlavním opravdovým a výše uvedeným problémem jsou právě chebské hotovosti a její vybavení. Obecné charakteristiky z předchozích kapitol s vlastním výzkumem autor nijak nepropojil a především nezasadil alespoň do sociálního kontextu. Závěr práce

musím označit za nedostatečný. Autor zde v naprosté většině pouze stručně shrnuje již dříve využití poznatky ze sekundární literatury.

Z formálního hlediska musím autorovi práce vytknout celou řadu pochybení. Bibliografie neodpovídá citační normě, což se týká i odkazů v poznámkovém aparátu. V seznamu použité literatury se vyskytují polofky, na které autor v textu neodkazuje a totéž platí i obráceně. Text je prolnut celou řadou hrubých pravopisných chyb a překlepů. Na straně 36 tená narazí na nedokončený text v poznámce 140 a na straně 34 na smysl postrádající odkaz na poznámku číslo 133. Práce tak budí dojem, že vznikala ve velkém spěchu.

Tomáš Bazala sice prokázal relativně široké znalosti v oboru dějin vojenství, nicméně jeho práci, kterou doporučuji k obhajobě, musím vzhledem k připomínce navrhnout hodnocení dobré.

Mgr. Jan Tuček